

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 15, 35000 Slavonski Brod

Poslovni broj: P-280/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sutkinji toga suda Marini Smaić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Jure Pehara iz Slavonskog Broda, OIB: 75547101585, Slavonska 54, zastupanog po punomoćniku Krešimiru Bogdanu, odvjetniku u Slavonskom Brodu, protiv tuženika Slatinske banke d.d., sa sjedištem u Slatini, Vladimira Nazora 2, OIB: 42252496579, zastupane po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Kožul & Petrinović d.o.o. sa sjedištem u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave 10. lipnja 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja odvjetnika Krešimira Bogdana, u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, nakon javne objave presude 23. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je članak 7 Ugovora o dugoročnom nenamjenskom gotovinskom kreditu br. 6144001227, sklopljenim između tužitelja Jure Pehara iz Slavonskog Broda, Slavonska 54, OIB: 75547101585, kao korisnika kredita i tuženika Slatinske banke d.d., sa sjedištem u Slatini, Vladimira Nazora 2, OIB: 42252496579, kao Banke, kojim je ugovoreno je da je korisnik kredita dužan uplatiti naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima i građansko-pravnim osobama u visini od 3,000% na iznos kredita jednokratno unaprijed na račun banke: 2412009-1039990928 s pozivom na broj 14-6144001227, ništetan.

II. Nalaže se tuženiku Slatinskoj banci d.d., sa sjedištem u Slatini, Vladimira Nazora 2, OIB: 42252496579, da tužitelju Juri Pehar iz Slavonskog Broda, OIB: 75547101585, Slavonska 54, isplati iznos od 165,31 eura (slovima: stotinu šezdeset pet eura trideset jedan centi) sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 11. ožujka 2006. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 30. lipnja 2023. po stopi zatezne kamate koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta u iznosu od 2,5% godišnje uvećanoj za 3 postotna poena, a od 1. srpnja

2023. do 31. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta u iznosu od 4% godišnje uvećanoj za 3 postotna poena, a od 1. siječnja 2024. pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Slatinskoj banci d.d., sa sjedištem u Slatini, Vladimira Nazora 2, OIB: 42252496579, da tužitelju Juri Pehar iz Slavonskog Broda, OIB: 75547101585, Slavonska 54 naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 886,55 eura (slovima: osam stotina osamdeset šest eura pedeset pet centi) sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 23. srpnja 2026. do isplate, po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena u roku od 15 dana, dok je u preostalom dijelu za iznos od 125,00 eura zahtjev tužitelja odbijen kao neosnovan.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka u cijelosti kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 10. ožujka 2006. s tuženim potpisao Ugovor o dugoročnom nenamjenskom gotovinskom kreditu br. 6144001227 u iznosu od 40.305,41 kuna, odnosno 5.500,00 Eura, da je kredit odobren na 120 mjeseci uz stopu od 11,50 % godišnje te da je člankom 7. Ugovora o kreditu ugovoreno da je korisnik kredita dužan uplatiti naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima i građansko-pravnim osobama u visini od 3,000% na iznos kredita jednokratno unaprijed na račun banke: 2412009-1039990928 s pozivom na broj 14-6144001227. Tužitelj je dana 10. ožujka 2006. platio novčani iznos od 1.209,16 kn na ime troška po kreditu. S obzirom da je na dan 10. ožujka 2006., srednji tečaj Hrvatske narodne banke (HNB) iznosio 1 EUR = 7,3141 HRK, tužitelj navodi da je platio 165,31 Euro, odnosno 1.209,16 Kn tuženiku.

1.2. Dalje navodi da, kako je razvidno iz Ugovora o kreditu, plaćanje naknada unaprijed je ugovorom formulirana odredba, a na koju kao i na njezinu visinu tužitelj nije mogao imati niti je imao ikakav utjecaj jer tuženik s tužiteljem u odnosu na navedeni članak nije pregovarao niti mu je pružio mogućnost bilo kakvih pregovora.

1.3. Iz navedenog članka 7. Ugovora o kreditu nije razvidno od čega se sastoji ulazna naknada i koje je to troškove tuženi imao. Evidentno je da takva ugovorna odredba uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu tužitelja.

1.4. Sud EU svojim presudama C-84/19 i C-224/19 nedvojbeno utvrdio da banke ne smiju ugovarati nikakve troškove obrade kredita, i da su takve ugovorne odredbe

nepoštene. Županijski sud u Zagrebu potvrdio je dana 20. srpnja 2021. GŽ-1368/21 presudu Općinskog građanskog suda u Zagrebu te niz drugih presuda od kojih se dio dostavlja kao prilog. O navedenom pravnom pitanju stav je zauzeo i VSRH u presudi posl. br. Rev-15/2025.

1.5. Dalje navodi da činjenično, u stvarnosti tužitelj i tuženik nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu odnosno način na koji će način biti obračunata ulazna naknada i kolika će ona biti. Dakle, već samim sklapanjem ugovora koji sadrži predmetne odredbe, a o kojima se izvjesno nije pojedinačno pregovaralo, neravnoteža u pravima i obvezama je znatna i postoji jer se radi o odredbama u tipskim formuliranim ugovorima sastavljenim od strane tuženika, unaprijed, bez pojedinačnog pregovaranja u kojem potrošač preuzima rizik i ne znajući za njega jer o tome nije informiran, tuženik nije raspolagao informacijama koje bi mu omogućile shvaćanje pravnih posljedica koje za njega iz tih odredaba proizlaze, i nije se odrekao pravne zaštite koje mu jamči Direktiva 93/13.

1.6. Tužitelj navodi da sukladno odredbi članka 323. stavka 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Sukladno odredbi stavka 2. istoga članka ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

1.7. U smislu odredbe članka 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. U smislu odredbe članka 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

1.8. Kao lex specialis Zakon o zaštiti potrošača (čl.81.ZZP 2003 i čl.96 ZZP 2007. formulacijom doslovno se prevodi čl. 3 Direktive br. 93/13 EEC od 05.travnja 1993. – presuda VTS PŽ-7129/13-4- str.8) propisuje pojam nepoštene ugovorne odredbe gdje se između ostalog navodi da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj dok je čl.102. istog Zakona propisano da je nepoštena odredba ništetna.

1.9. Tužitelj navodi da prema odredbi članka 37.st.1. ZPP-a ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva. U konkretnom slučaju tužitelj je istaknuo više tužbenih zahtjeva i to zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe i restitucijski zahtjev za isplatu iznosa od 165,31 eura isplaćenog na temelju ništetne odredbe iz članka 7. ugovora, dakle zahtjeve koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi te je u tužbi naznačio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.452,54 eura kao zbroj iznosa od 1.327,23 eura, iznosa od 165,31 eura.

1.10. Zaključno predlaže sudu nakon provedenog dokaznog postupka donijeti presudu kao u izreci.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava osnovu tužbe te ističe prigovor zastare utuženog potraživanja i navodi da je odredbom čl. 225. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO) propisano da tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Obzirom da se kod povrata stečenog na temelju ništetnih ugovornih odredbi na odgovarajući način primjenjuju odredbe ZOO-a o povratu stečenog bez osnove, tuženik ističe kako se u tom slučaju primjenjuje opći zastarni rok od 5 godina za povrat tako plaćenih iznosa, a koji počinje teći prvi dan nakon izvršenog plaćanja sporne naknade. Stoga, a obzirom da je tužba u ovom predmetu podnesena u travnju 2026.g., a da je utuženi iznos navodno plaćen u 2006.g., to je isti u cijelosti zastario. Pritom smatra da ne dolazi u obzir primjena pravnog shvaćanja sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda RH br. Su-IV-47/2020-2 od 30.1.2020. na kojoj je izraženo stajalište da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva temeljem ništetnog ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, a na koju se tužitelj poziva u tužbi. To iz razloga što je Vrhovni sud Republike Hrvatske na sjednici Građanskog odjela od 31. siječnja 2022 pod posl. br.: Su-IV-33/2022-2 zauzeo pravno shvaćanje (dalje: Objedinjeno pravno shvaćanje) prema kojem se stajalište od 30.1.2020.g. ima tumačiti na način da prvo dolazi do prekida tijeka zastarnog roka podnošenjem tužbe, da bi naknadno, po pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora odnosno ugovornih odredbi, zastarni rok ponovno počeo teći ispočetka.

2.1. Dalje navodi da se naknada za odobrenje kreditnog zahtjeva iz odredbe članka 7. Ugovora o kreditu temelji, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača. Tako je odredbom čl. 2. st. 2. Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 75/2009, 112/2012, 143/2013) zakonodavac dao ovlaštenje ministru financija da pravilnikom „pobliže definira naknade i druga pitanja s tim u vezi“, a Ministar financija je 31. siječnja 2014.g. donio Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite („Narodne novine“, broj 15/2014), kojim je izričito u članku 3. kao dopuštena predviđena i naknada za obradu kredita, a vjerovnik ih „u kreditnom poslovanju obračunava i naplaćuje...sukladno tarifi odnosno aktu vjerovnika kojim su određene naknade, a ovisno o vrsti kredita“. Da je zakonodavac smatrao da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva nezakonita, onda takvu naknadu ne bi dodatno uredio gore citiranim posebnim propisima koji sadrže izričito ovlaštenje banke naplatiti naknadu. Osim navedenog, tuženik ističe da naplata naknade za odobrenje kredita, a kako to ne spori ni sam tužitelj, nije zabranjena niti jednim propisom koji se može primijeniti na ugovorni odnos među strankama. Smatra da sporna ugovorna odredba nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ni moralu društva zbog čega nema razloga da se ocijeni nepoštenom u smislu odredbi Zakona o obveznim odnosima niti kojeg drugog zakona pa da s obzirom na naprijed navedeno, u konkretnom slučaju ne postoje pretpostavke na temelju kojih bi se sporna ugovorna odredba mogla utvrditi ništetnom.

2.2. Nadalje, da uje govorna odredba čl. 7. Ugovora o kreditu na temelju koje je tuženik navodno naplatio naknadu za odobrenje kredita jasno i razumljivo sastavljena te je tužitelj mogao procijeniti ekonomske i pravne posljedice koje iz sporne ugovorne odredbe za njega proizlaze. Spornom odredbom se na nedvojben način predviđa pravo tuženika i obveza tužitelja jednokratno podmiriti takve troškove u iznosu od 3,000% a tužitelj je u trenutku sklapanja ugovora znao da će morati platiti naknadu i koliko ta naknada iznosi, kako ne spori ni samom tužbom. Tuženik ističe načelo transparentnosti, kako ga predviđa Direktiva 93/13 EEZ *ne zahtijeva* da se konkretni

troškovi povezani s konkretnim uslugama pa tako i sa uslugama obrade kredita prikažu na način na koji to insinuira tužitelj, odnosno da tuženik detaljno navede što čini troškove obrade kredita.

2.3. Tuženik nadalje ističe da sama činjenica da je tuženik napisao Ugovor o kreditu i dao ga tužitelju na potpis ne znači da bi u konkretnom slučaju bilo riječi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. U konkretnom slučaju, ugovorne strane su prije sklapanja Ugovora o kreditu pregovarale i postigle suglasnost volja o sadržaju ugovornih odredbi koje se odnose na: namjenu kredita (posebna namjena – stambeni, adaptacijski, auto i sl. ili nenamjenski); visinu iznosa kredita; valutu uz koju je kredit vezan; rok otplate kredita; način otplate kredita (otplata u anuitetima ili u ratama); dospijeće otplate kredita (mjesečno, kvartalno, polugodišnje, jednokratno); početak otplatom kredita; vrstu kamatne stope (promjenjiva ili fiksna); visinu kamatne stope (ovisno o statusu klijenta, primanju redovnih prihoda preko transakcijskog računa u banci); instrumente osiguranja plaćanja (sudužnik i/ili jamac, založno pravo na predmetnoj i/ili zamjenskoj nekretnini – ovisno o dostatnoj vrijednosti i pravnom statusu nekretnine, polica osiguranja života i sl.). Sukladno navedenom, razvidno je kako je upravo tužitelj taj koji je, u bitnom, odredio sadržaj ugovora jer se radi o odrazu njegovih potreba i mogućnosti. Ugovor o kreditu prema tome nije unaprijed formulirani ugovor, a teret dokaza o suprotnom je na tužitelju. Tuženik navodi da je tužitelj u odnosu na svaku ugovornu odredbu pa tako i na spornu ugovornu odredbu, imao stvarnu mogućnost utjecati, odnosno pregovarati o njezinom sadržaju. Konačno, sve da se u ovom postupku i utvrdi da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, navedeno još uvijek ne znači da je ugovorna odredba nepoštena s obzirom da se za njezinu eventualnu nepoštenost moraju ispuniti i daljnji zahtjevi, a to su neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, koja mora biti znatna i postojati na strani potrošača, suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Utvrđenje da se o spornoj odredbi nije pregovaralo, ima za posljedicu tek zaključak da sporna ugovorna odredba nije izuzeta od testa nepoštenosti, a ne i to da je ugovorna odredba ništetna.

2.4. Tuženik osporava potrošačka svojstva Ugovora o kreditu koji je predmet spora kao i svojstvo potrošača tužitelju, ovo tim više što je u predmetnom slučaju riječ o ugovoru o nenamjenskom kreditu pa se čak niti iz samog teksta ugovora ne može naslutiti na što su korištena sredstva predmetnog kredita.

2.5. Zaključno, ističe da je prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri, zbog čega tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe, sve kad bi njegov zahtjev i bio osnovan, što tuženik u cijelosti osporava. Mišljenje je tuženika da primjenjujući odredbu čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima da nema osnove da se tužitelju zakonske zatezne kamate priznaju od dana kojega je tuženik navodno stekao pojedinačne preplaćene iznose te da je u konkretnom slučaju bilo potrebno ocijeniti treba li tuženika smatrati poštenim stjecateljem.

2.6. Zaključno predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te naložiti tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovoga postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

3. Činjenicu postojanja predmetnog ugovora, ispunjenje ništetnih obveza i njihovu visinu tužitelj je predložio utvrditi uvidom u predmetni Ugovor i njemu priložene isprave i saslušanjem tužitelja kao parnične stranke u svrhu dokazivanja.

4. U provedenom dokaznom postupku, a radi ocjene osnovanosti tužbenog zahtjeva u skladu sa odredbom članka 220. ZPP sud je izvršio uvid i pročitao je dokumentaciju priloženu uz tužbu i to Ugovor o dugoročnom nenamjenskom gotovinskom kreditu br. 6144001227 (str. 23-25 spisa), potvrdu -interni nalog za

knjiženje od 10. ožujka 2006. (str. 26) te je saslušan tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja (str. 50-52 spisa).

4.1. Daljnje dokaze nije sud provodio iz razloga što bi isto bilo protivno načelu ekonomičnosti u smislu odredbe članka 10. stavka 1. ZPP, kao i ovlastima suda da u parničnom postupku izvede samo one dokaze koje su stranke predložile, a činjenično stanje u postupku je dovoljno utvrđeno za donošenje meritorne odluke.

4.2. Ocjenom svakog provedenog dokaza zasebno te svih zajedno u smislu odredbe članka 8. ZPP sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti odredbe članka 7. Ugovora o dugoročnom nenamjenskom gotovinskom kreditu br. 6144001227 sklopljenog između tužitelja i tuženika 10. ožujka 2006., kojom je ugovorena obveza tužitelja da plati tuženiku naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima i građansko-pravnim osobama od 3.000 % na iznos kredita, a sukladno kojoj odredbi je tuženik tužitelju naplatio tzv. ulaznu naknadu (naknadu za obradu kreditnog zahtjeva) dana u iznosu 1.209,16 kuna/165,31 eura.

6. Sud je utvrdio kako među parničnim strankama nije sporno da su parnične stranke dana sklopile Ugovor o kreditu 10. ožujka 2006. prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u iznosu od 40.305,41 kuna, odnosno 5.500,00 eura.

6.1. Nije sporno da se radi o tipskom ugovoru niti da je odredbom članka 7. ugovoreno da je tužitelj obvezan platiti tuženiku naknadu za odobrenje kredita po Odluci o tarifi naknada u poslovanju s građanima i građansko-pravnim osobama od 3.000 % na iznos kredita. Sve navedene činjenice nedvojbeno proizlaze i iz materijalnih dokaza priloženih u spisu. Pročitanoj materijalnoj dokumentaciji sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost.

6.3. Nije sporno da je predmetna naknada doista naplaćena tužitelju kao niti visina naknade budući da tuženik osporava samo osnovu tužbe. Visina naplaćene naknade vidljiva je iz internog naloga za knjiženje od 10. ožujka 2006. priloženog uz tužbu.

7. Sporna je osnova tužbenog zahtjeva, sporno je ima li tužitelj svojstvo potrošača te je li nastupila zastara utuženog potraživanja.

8. Prigovor zastare potraživanja nije osnovan.

8.1. U odnosu na deklaratorni tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnim pojedinim odredbi ugovora nije nastupila zastara jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi niti može zastarjeti (članak 328. ZOO).

8.2. Neosnovan je tuženikov prigovor zastare i u odnosu na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva jer potraživanje tužitelja zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina prema odredbi članka 371. ZOO-a a kako se radi o restitucijskom zahtjevu temeljem odredbe članka 104. stavka 1. ZOO-a, u kojem slučaju zastara počinje teći od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, odnosno u konkretnom slučaju od dana donošenja ove prvostupanjske presude, jer je ovom presudom utvrđena ništetnost odredbe članka 7. Ugovora o kreditu te je tuženik obvezan na isplatu kako je to zatraženo i kao nesavjesni stjecatelj uz obvezu plaćanja zakonskih zateznih kamata od stjecanja do isplate.

8.3. Navedeno pravno shvaćanje izneseno je u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: Rev-2245/17 od 20. veljače 2018., suglasno pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda broj Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020. i objedinjenom pravnom shvaćanju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice odjela od 31. siječnja 2022. o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

8.4. Jednako tako, Vrhovni sud Republike Hrvatske je na sjednici Građanskog odjela VSRH od 30. siječnja 2020. godine izrazio pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. S obzirom da je tek u ovom parničnom postupku utvrđeno da je odredba članka 20. predmetnog Ugovora o kreditu ništetna, što znači da rok za restitucijski zahtjev tužitelja niti nije počeo teći, a sukladno odredbi članka 225. ZOO-a tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare, sud je utvrdio da je prigovor zastare potraživanja neosnovan.

9. Teret dokazivanja činjenice da se o odredbi članka 7 Ugovora o kreditu pregovaralo je na tuženiku prema odredbi članka 81. stavka. 4. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03. u daljnjem tekstu: ZZP), važećeg u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, koji propisuje da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati, a tuženik svoje navode u postupku nije dokazao.

10. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je kredit u Slatinskoj banci podigao kao nenamjenski jer mu je trebala gotovina za uređenje kupaonice. Kada je došao u banku podnijeti zahtjev za kredit, u banci su mu sve obračunali, odnosno rekli su mu koji iznos mogu dobiti. Ugovor je pripremila banka, kamate su bile određene od strane banke i to je prihvatio. Cijeli ugovor je pripremila banka, a on ga je samo potpisao. Bilo mu je važno koliki iznos novca može dobiti i kolika će mu biti rata. Vjerovao je banci i njezinim djelatnicima da će mu dati ono što je najpovoljnije za njega. Kada je došao u banku podnijeti zahtjev za kredit, oni su mu sve obračunali, odnosno rekli su mu koji iznos može dobiti. On je sve svoje ispoštovao, nije bilo govora o nikakvoj naknadi, nitko mu nije rekao da će to naplatiti i koliko ona iznosi. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije imao otvoren obrt ni trgovačko društvo, u vrijeme sklapanja kredita bio je zaposlen u državnoj službi. Iskaz tužitelja sud je ocijenio iskrenim jer je jasan, detaljan, nema proturječnosti i nejasnoća.

11. Cijeneći sadržaj predmetne ugovorne odredbe valja istaknuti da je ista lako uočljiva jer ju se može iščitati iz predmetnih ugovornih odredbi te da je istu moguće okarakterizirati i kao jasnu u smislu da nameće korisniku kredita podmirenje naknade, ali njezin sadržaj nije lako razumljiv u smislu Zakona o zaštiti potrošača.

11.1. Tužitelju prilikom zaključenja kreditnog ugovora nije na razumljivo obrazloženi način objašnjena takva pravna situacija niti su mu bili poznati svi parametri koje je banka cijenila prilikom eventualne realizacije takve naknade. Takav slijed je svakako utjecao na njegovu ekonomsku situaciju s obzirom da nije mogao u trenutku zaključenja ugovora imati saznanja koliko će ista iznositi, odnosno što de facto time podmiruje banci.

11.2. Kako ugovorne strane o tome nisu pojedinačno pregovarale, proizlazi posljedica da tužitelj kao potrošač jasno i nedvojbeno nije bio upoznat sa konkretnom obvezom prema banci kada govorimo o plaćanju naknade za zatvaranje kredita.

11.3. Dakle, u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03., dalje: ZZP/03), a za vrijeme njegovog izvršavanja bio je na snazi Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07., 125/07. i 79/09., dalje: ZZP). Prema mišljenju ovoga suda sporni dio odredbe članka 20. stavka 1 Ugovora ništetan je u smislu odredbi članka 81. i članka 87. stavka 1. ZZP i pozivom na odredbe članka 4. i članka 296. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO).

11.4. Nadalje, iz članka 1. Ugovora je vidljivo da se radi o nenamjenskom gotovinskom kreditu. Tužitelj je iskazao da mu je trebala gotovina za uređenje kupaonice, a u vrijeme sklapanja Ugovora nije imao otvoren obrt niti trgovačko društvo te je bio zaposlen u državnoj službi, što znači da se radi o potrošačkom ugovoru, odnosno da tužitelj ima svojstvo potrošača. Iz Ugovora je jasno vidljivo da se radi o tipskom Ugovoru, a ovu činjenicu potvrdio je i tužitelj u svom iskazu.

12. Iz utvrđenog činjeničnog stanja proizlazi da je tužitelj bio u ugovornom odnosu s tuženikom sa statusom potrošača u smislu odredbe članka 3. točka ZZP, jer je sklopio pravni posao s tuženikom, u svrhu koja nije namijenjena njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

13. Ocjenom navedenih dokaza, povezujući iskaz tužitelja (u kojem navodi da je cijeli Ugovor pripremila banka, da ga je on samo potpisao, da je vjerovao banci i njezinim djelatnicima da će mu dati ono što je najpovoljnije za njega, da nije bilo govora o nikakvoj naknadi, nije mu rečeno da će ju naplatiti i koliko ona iznosi) sa sadržajem članka 7. Ugovora o kreditu prema kojoj se tužitelj obvezuje platiti naknade tuženiku, sud je utvrdio da tužitelj od strane tuženika nije bio informiran o krajnjoj svrsi ulazne naknade, a tuženik da je trebao tužitelju obrazložiti koja je svrha i što čini ovu naknadu, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovorene naknade u naznačenoj visini te se na taj način uvjeriti da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora.

14. Prema mišljenju ovoga suda sporni dio odredbe članka 7. Ugovora ništetan je u smislu odredbi članka 96. i članka 102. stavka 1. ZZP i pozivom na odredbe članka 4. i članka 296. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO).

14.1. Prema odredbi članka 96. stavka 1. ZZP, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema odredbi stavka 2. istoga članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

14.2. Odredbom članka 55. stavkom 1. Zakona o zaštiti potrošača koji je sada na snazi, određeno je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, a identično je bilo određeno i člankom 87. stavkom 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Svrha proglašenja ugovorene odredbe nepoštenom, pa stoga i ništetnom u postupku zaštite potrošača od nepoštenih odredaba je da potrošač stekne pravo na punu restituciju svih neosnovano isplaćenih iznosa.

14.3. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovorne odredbe o naknadi. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, ostale ugovorne odredbe, a posebice one o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, za koje je u postupcima vođenim u predmetima zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno da su nepoštena i time ništetna, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o

ulaznoj naknadi niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

14.4. Valja ukazati da je Sud Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. "ulaznoj naknadi" odgovorio na prethodno pitanje koje glasi:

„3. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.“

14.5. Pojedine odredbe direktive se ne primjenjuju izravno u našem pravnom sustavu već je iste potrebno implementirati pri čemu proizlazi da u vrijeme kada je sklopljen ugovor o kreditu, Republika Hrvatska nije bila članica Europske unije. Međutim, Sud EU ustanovio je u pravu EU načelo koje obvezuje sudove u državama članicama da interpretiraju interno pravo u svjetlu prava EU, te mu kroz interpretaciju pokušaju dati isto značenje i učinke kakvi bi nastali izravnom primjenom norme Zajednice, a sve u svrhu da europsko pravo bude djelotvorno ako se ciljevi europske integracije doista žele ostvariti.

14.6. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

14.7. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 85. ZZP/03 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive, podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

14.8. Kako se o odredbi o plaćanju tzv. "ulazne naknade" odnosno naknade za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade) te obzirom da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade), sud je odlučio kao pod točkom I. izreke presude.

15. Prema odredbi članka 104. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05.) koji je važio u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, u slučaju ništavosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanja, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

15.1. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe pravno se smatra zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove iz čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., u daljnjem tekstu: ZOO), važećeg u vrijeme kada se vraćanje traži. Tužitelj ima pravo na zateznu kamatu od dana kada su izvršena

plaćanja temeljem nepoštene ugovorne odredbe temeljem čl. 1115. ZOO-a po stopi propisanoj člankom 29. stavkom 2. ZOO-a.

15.2. Kako je odredba o ulaznoj naknadi iz članka 7. Ugovora nepoštena, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznos koji je nepošteno stekao od dana stjecanja primjenom članka 1115. ZOO-a, s obzirom da se tuženik koji je stekao navedeni novčani iznos temeljem ništetnih odredaba koje je unio u sadržaj Ugovora mora smatrati nepoštenim stjecateljem. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom II. izreke presude.

15.3. Kako je ranije navedeno, zastara restitucijskog zahtjeva s osnova nepoštene odredbe o tzv. ulaznoj naknadi teče od pravomoćnosti ove presude kojom je utvrđena njezina ništetnost pa je istaknuti prigovor zastare neosnovan.

15.4. Treba napomenuti da je Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovni broj GŽ-2761/20 izrazio stav da se tuženik ne može s uspjehom pozivati na poštenje, a niti na zaključak Vrhovnog suda RH poslovni broj Su-IV-22/04 od 5. ožujka 2004. jer je ZPP lex specialis u odnosu na ZOO.

16. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. ZPP u vezi sa odredbom članka 155 ZPP. Trošak postupka je odmjeran u skladu sa vrijednosti predmeta spora koja iznosi 1.492,54 eura i Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 138/2023. dalje: Tarifa) u skladu sa odredbom Tbr. 52. toč. 3. Tarife vodeći računa o odredbi članka 155. ZPP. Vrijednost boda utvrđena je primjenom odredbe Tbr. 54. Tarife (1bod=2eura).

16.1. Tužitelj zastupan po punomoćniku, odvjetniku je sukladno odredbi članka 164. stavka 3. ZPP na ročištu za glavnu raspravu održanom 10. lipnja 2026. popisao trošak u ukupnom iznosu od 1.011,65 eura, a tuženik je popisao trošak u podnesku od 3. lipnja 2026. u iznosu 250,00 eura (sa PDV-om) za sastav odgovora na tužbu i za sastav podneska od 3. lipnja 2026. u iznosu 250,00 eura (sa PDV-om), ukupno 500,00 eura sa zakonskim zateznim kamata od dana donošenja presude do isplate. Zahtjev tuženika kao stranke koja nije uspjela u sporu sud je odbio kao neosnovan u točki IV. izreke presude temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP.

16.2. Tužitelju je uz primjenu odredbi članaka 151. i 155. ZPP-a dosuđena naknada za sastav tužbe u iznosu 200,00 eura (Tbr. 7. toč. 1 Tarife, 100 bodova), za sastav obrazloženog podneska od 14. svibnja 2026. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 8 toč. 1 Tarife, 100 bodova), zastupanja po punomoćniku, odvjetniku na pripremnom ročištu i ročištu za glavnu raspravu održanom 10. lipnja 2026. u iznosu 200,00 eura (Tbr. 9 toč. 1 Tarife, 100 bodova), što ukupno iznosi 600,00 eura, uvećano za PDV u iznosu 150,00 eura (Tbr.46), ukupno iznosi 750,00 eura.

16.3. Navedenom iznosu od 750,00 eura treba dodati trošak plaćene sudske pristojbe za tužbu u iznosu 26,55 eura i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu 110,00 eura te pa je tužitelju ukupno dosuđen trošak postupka u iznosu 886,55 eura. U preostalom dijelu za iznos od 125,00 zahtjev tužitelja je odbijen jer nije pristupio ročištu za objavu presude.

16.4. Prema odredbi članka 151. stavka 3. ZPP na dosuđeni iznos troškova parničnog postupka kamate teku od dana donošenja presude 23. srpnja 2026. do isplate po stopi iz članka 29. stavka 2. ZOO pa je odlučeno kao u izreci presude.

Slavonski Brod, 23. srpnja 2026.

Sutkinja

Marina Smaić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi u 3 (tri) istovjetna primjerka, putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud (članak 348. Zakona o parničnom postupku).

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onog dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje.

Ovjereni prijepis presude stranka može preuzeti neposredno u sudu istoga dana (članak 335. Zakona o parničnom postupku).

O tome obavijest:

1. Tužitelj po punomoćniku Krešimiru Bogdanu, odvjetniku u Slavonskom Brodu,
2. Tuženik po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & partneri d.o.o., Zagreb.

Broj zapisa: **9-3088b-26774**

Kontrolni broj: **0b021-da0c0-1df94**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.